

שאלה אכזרית

על תחושותיו של קורא המשרת ב- מילואים.

בחודש יוני 1967, אחרי שזכיתי להיות בין המאושרים הראשונים שנכנסו לחברון, עיר האיכות, הרגשתי את התענוג האדיר להיות חלק מצ"ח, במשחרר את ארץ-ישראל ההיסטורית. בשנות ה-70 הרגשתי פחות ופחות את הטעם המתוק של שיחורור החלק האבוד של המולדת ובמקום זה הרגשתי יותר ויותר את הטעם המר של חייל ישראלי כובש.

אירועי האינתיפאדה גרמו אצלי למהפך נוסף. אל ההרגשה של חייל כובש, עם ותק של יותר מ-20 שנות שרות חובה ומילואים, הצטרפה הרגישו של חייל נכבש, הנכבש עליידי כל מיני שאי-לוח אכזריות, כגון האם לא הגיע הזמן להחליף את סדר האותיות של צה"ל לצל"ה — צבא לפי זור הפגנות?

אין להם קרניים

על נשים בשורות שרי ש"ס ("דוברות לש"ס", "תשקוף", העולם הזה 8.3.89).

אחרי שהעולם הזה גילה כי לליכוד אין קרניים, הגיעה השעה שיגידו עובדות-חיים אחת: גם לש"ס אין קרניים (ועובדה שקיבלה חיוק בשבועות האחרונים, מעל מירקע הטל-וויזיה, בהופעותיו הנברות והענייניות של שרי הפנים, איש ש"ס, הרב אריה ררעי).

ררעי

קיים נשים כדוברות במשרדיהם? הרי אין שום מקום לתמיכה. דווקא אנשים חרדים, ואפילו הם אינם אשכנזים, מתייחסים לאשה בכבוד ובהערצה. מרגלית קרדו, בארשבנו

חשבון פמיניסטי

על שוויה של עבודת-הבית של נשים ("פמיניזם", "מה הם אומרים", הער"ל הזה 8.3.89).

פמיניסטיות, פמיניסטיות, אבל בחשבון הן חלשות. או שהמרוואינית של העולם הזה או שהמראינית של העולם הזה פישלה, כאשר, במישאל לרגל יום האשה הבינלאומי, קבעו, כי מאחר של שוויה (במונחים כלכליים) של עבודת-הבית של 50 מיליון נשים אמריקאיות הוא מיליארד דולר, היתה צריכה כל אשה כזאת להשתכר 35 אלף דולר לשנה, וכמובן שהן לא משתכרות אף אחוז קטן מזה.

זה בהחלט מובן, כי אם באמת העריכו את עבודת 50 מיליון האמריקאיות במיליארד דולר, הרי ששוויה של כל שנת-עבודה לאשה אמריקאית הוא 20 דולר בדיוק — זה מה שיוצא כאשר מחלקים מיליארד דולר ב-50 מיליון.

ימי-הביניים חוזרים

על התקנת מזוזה במקדס-בטיחות ("אנשים", העולם הזה 8.3.89).

המעשה במישפחת התעשיינים, שבניה נפגעו בזה אחר זה בגפיהם וגם אסדיה-משפחה שכרה את מצלעותיה, ואז הם הגיעו למסקנה שהמזוזה הלוקיית בפתח ביתם אשמה בכל ויש להחליפה במזוזה כשרה למהדרין, הוכירה לי את תגובת אותו רב, אחרי תאונת-האימים של ילדי פתח-תיקוה (בהתנגש האוטובוס שבו נסעו ברכבת) — הכל בגלל מזוזה פגומות! בקיצור: ימי-הביניים חוזרים.

לקרוא כל מילה

על ביקורת ספרותית ("ה' עוז לעמו יתן", "דף חדש", העולם הזה 8.3.89).

לא הבנתי בדיוק לאן נתן דן רצה להגיע בדוח המבריק והמשעשע שלו על מצב הספרות, הסופרים והמוציאים לאור, וכל זה בהקשר לסיפורו החי של עמוס עוז, לדעת איש.

מה שכן הבנתי זה שזך גם "הכניס" לעוז וגם (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

עבודה בעיניים

מה שוות תוכניות-ביטוח הבריאות המופעלות בארץ? עד כמה שוות הבטחות חברות-הביטוח? מה יכולות התוכניות לתרום למערכת-הבריאות? האם הן עונות על דרישות הרפואה המודרנית ועוזרות לפתור את המצוקה הבריאותית הקיימת בארץ? ומה פירוש האותיות הקטנות! התוצאות המדהימות בתחקיר שערך העולם הזה.

כתבת השער האחורי:

נפרדים

בני נתניהו הוא אמנם כוכב-תיקשו"רת, וכל הצהרה שלו גוררת פולמוס, אבל את חייו הפרטיים הוא מעדיף להשאיר בצל. בשקט-בשקט, רחוק מעין הציבור, נפרדו הוא ואשתו השניה, פלייר (בתמונה). על סיפור נישואיו ומה שהביא לפרידה בחשיפה של העולם הזה.

37

עד אבסורדום

איך משרתים גורמים פלסטיניים קיצוניים את ממשלת ישראל? מדוע שמחה ממשלת ישראל על כל פעולה של אויביה הקיצוניים? ומה ה"קשר של חפ"ט אל-אסד?

צ'אנס לשלום

לירון נלסון חושב שמקדם מדי לדבר, לחרוץ דיעה. בינתיים הוא מנסה, מסתדר עם המצרים, כועס על ש-התחיירות ונותן צ'אנס לשלום. הגבול החדש קצת ממריע לו. גם הניירת. על טאבה היום, אחרי ה-15 במארס. על נשות האח"מים, על הטכס באמצע המידבר ועל גרעין של אדיבות.

טאבה - הסוף!

שרגא בירן מלווה את טאבה - את הדיונים, חילוקי-הדעות, הסיכסוכים וההסדרים - כבר מההסכמים הראשונים. בראיון ל-

העולם הזה הוא מגלה טפח ממסכת ארוכה ומייגעת של הסכמים והסדרים סביב החזרת טאבה, מספר את סיפורה של אבן-הגבול המפורסמת ונותן קרדיט לאלי פפושדו.

האויייה שוקעת

האויייה של מיפלגת-העבודה, מי שהיתה פעם ספינת-הדגל של הצי הפוליטי הישראלי, שוקעת. שום התפוצצות לא זעזעה אותה. שום טורפדו לא הרס אותה. ובשעה שהיא שוקעת, רבים העסקנים על הפיקוד.

גם הוא ברוצחים

מדוע רצה יוסף ששון, חולה סרטן, אדם קשיש, נמוך-קומה ושברירי, את אשתו במהלומות במכשיר מתכת כבד? מדוע חנק אותה למוות ושרף את גופה? תהי סיפורו, כפי שהוא מתברר במישפט שנערך עתה.

סמן ימני

המנוצלים של סוף-השבוע שהפכו לשומר תעמולה • אין סיבה למסיבה בשמאל הישראלי • על מונופול ההתיישבות ומרומול ההתפרקות • על שנקיאים מן חדש • על הג'וב החדש של דן אל-מגור ועל פניה החדשים ו-העגומים של נהריה, דווקא.

פרשת המיכנסים

ניקול בן-חמו ודליה פרץ, שתי סוהרות בשורות בתי-הסוהר, לא תיארו לעצמן איזה רעש יעוררו המיכנסים ש-לקחו באפסנאות. מה שהתחיל כבדיחה, נגמר בפיטורן.

טריב

פסולת ואילילים • על הקשר שבין פסולת, אילילים-דחלילים ופוליטיקה בתערוכה של הפסל והצייר אורי אליעז • על אליל נעוריו של אנטולי שצ'רנסקי • על קובה זילברנג שפרש לחור לון והמוצ'אצ'וס שהתנחלו בפנית בן-יהוד-דה-ז'בוטינסקי • על מיפגש בין הומו-סכסואל לסטרייט, שהוליד קומדיה אנגלית.

ילקוט הכוזבים

במחקר שיעורר סערה ואשר יתפרסם בקרוב, מפריח אורי מילשטיין את הכוזבים סביב מילחמת-העצמאות, המכונה בני הערבים, שואת 1948. לטענתו, האינטרסים של ישראל באותם ימים לא התמצו בהגנה, אלא בהרחבת גבולות המדינה היהודית מעבר לאלה שהיקצה לה האו"ם.

להתערב או לא להתערב

דניאלה שמי לא בדיוק מסכימה עם התיאוריה של אדלר, המיושמת עליידי זיוות אברמסון בבית-הספר להורים. היא מספרת על מריבה קטנה ש-הפכה לשדה-קטל מסוכן. אברמסון לא נשארת חייבת.

המדורים הקבועים:

- מיכתבים - אין להם קרניים
איגרת העורך - דימיון סוזר
הנרדן - אוניה שוקעת
תשקוף - ארנס סכיר באשף
במדרנה - פרק שחור
אנשים - שימנן סחכה לחיים
תמרורים - שוברי קופות
יומן אישי - אחמד ומוחמד
מה הם אומרים - אריה (דקס) רגל
רובי ריבלין, הד"ר שמואל ברטר, הפרופ' עמוס קורצ'ין, ערנה שבתאי, אפרת

דך חדש

טייח בדימוס • אחרי גלות-מרוצן בת 22 שנה באירופה, התגלה לפתע שימעון צבר, צייר, סופר ועיתונאי בעל מעורבות מוליטית-סוציאליטית עמוקה, כשהוא יושב בקפה פראק בתל-אביב. בתקופת שהותו בגלות עבד למחיינות כטייח, עד שאצבעותיו התחילו לכאוב ואז "נאלץ" לחזור לצויר. לישראל אינו יכול לשוב. הוא מסתובב כאן כאילו לקח אסיד (סם קשה). למרות זאת אינו אדיש כלל לקורה בארץ ואף כתב מחזה פוליטי. מעבודת-הבניין ל-מד: לא לקחת יותר מדי ללב.

נפסל!

עורך-הדין מאיר זיו לא האמין למישמע אוזניו. השופט אפרים דורון פסל את רישוין-הנהיגה שלו ל-12 שנה. על דוגמות דומות, מיסקי-דין מקלים ו-מחמיים ועצות לנאשמי ת-נועה ולא לה שרישיונם נפסל.

רחל המרחלת מדווחת:

שיחת-היום במושבה הדיפלומטית - השגרי והמחזרת העקשנית • מעשה באלוף שהתרגל להיות רחוק מהבית • מירה לב ודני מעוז - ביחד או לחוד? • הבעל, המאהב והאשה המשותפת - דליה מזור • ניקול הלפרין ורוני מאנה, ימית נוי וקובי טרייביטש - אולי חתונה משותפת • סוזי מילר בדרך לרביעי • יש או אין רומאן בין עדנה לב לאלי פפושדו? • ומי החבר של גלי עטרי (בתמונה)?

- 18 בית-חלמי
19 טריב - הומו-סכסואליות הורנת
21 לילות ישראל - הן ורקדות לבן
22 דף חדש - טייח בפנסיה
26 הורוסקופים - לא תמיד ורוד
28 איך להיות חזרה - האם להתערב?
32 תשבץ
33 קולנוע - הצהובים האדום
35 זה וגם זה - חיים
36 מיכתבים לרותי - מסיבה לרותי
40 רחל מרחלת - על כל העולם
42 סמן ימני - לדפוק ולזרוק